

206m, 11/00

URZĄD PATENTOWY

w WARSZAWIE

OPIIS PATENTOWY

Nr 32298

Kl. 29 b, 5

Adolf Sindermann, Wiedeń

Sposób zaprawiania sierści na skórkach

Zgłoszono 6 lipca 1940

Udzielono 20 października 1943

Do zaprawiania sierści na skórkach, zwłaszcza sierści na skórkach z zajęcy i królików, z której wyrabia się filc na kapelusze, stosuje się od dawna zaprawy rtęciowe. Takie zaprawy rtęciowe stanowią roztwór rtęci w kwasie azotowym, a mianowicie składają się z 10 części wagowych dymiącego kwasu azotowego o gęstości 36—40° Bé i mniej więcej 2 części wagowych rtęci. Ten stosunkowo silny roztwór rtęci jest bardzo trujący, przy czym ma jeszcze i tę wadę, że zaprawiona nim sierść musi leżeć długi czas, zanim nastąpi pożądanе zaprawienie, co jest kosztowne wobec tego, iż trzeba mieć na składzie dużą liczbę skórek.

W celu usunięcia tej trudności stosuje się również zaprawy do sierści, nie zawierające

rtęci. Zaprawy te stanowią zwykle kwaśny lub zasadowy roztwór środków utleniających, zawierający ewentualnie inne jeszcze sole, np. związki rtęci. Jednak związki te rozkładają w bardzo krótkim czasie nadtlenek wodoru oraz czynią wskutek tego zaprawę nieskuteczną.

Zaprawa według wynalazku niniejszego nie posiada silnych właściwości trujących znanych zapraw rtęciowych, ani wad znanych dotychczas zapraw, nie zawierających rtęci, przy czym posiada ona dużą zdolność spłśniania sierści.

Sposób według wynalazku polega na tym, że sierść na skórkach zaprawia się świeżo przyrządzoną mieszaniną zaprawy rtęciowej i zaprawy nie zawierającej rtęci, a zawierającej nadtlenek wodoru, stosując

najlepiej mieszaninę zawierającą 90—10 części wagowych zaprawy rtęciowej i 10—90 części wagowych zaprawy nie zawierającej rtęci. Stosunek ilościowy obydwóch zapraw w mieszaninie dobiera się w zależności od rodzaju skórek i pożądanej jakości wytwarzanego towaru. Do zaprawiania sierści skórek ciemnego królika, dzikiego królika i zająca nadaje się np. stosunek ilościowy składników w mieszaninie = 50 : 50. Taki sam stosunek nadaje się do zaprawiania sierści białego królika, służącej do wytwarzania pastelowego filcu do kapeluszy. Jeżeli biała sierść królika ma służyć do wytwarzania białego filcu do kapeluszy, wówczas można stosować mieszaninę o 10%-ach zaprawy rtęciowej i 90%-ach zaprawy nie zawierającej rtęci, najlepiej jednak jest stosować mieszaninę o 25%-ach zaprawy rtęciowej i 75%-ach zaprawy bez rtęci.

Filc, otrzymany z sierści obrobionej sposobem według wynalazku, wywołuje w dotyku uczucie, jakiego nie można uzyskać przy stosowaniu jakiejkolwiek znanej zaprawy. Nawet sierść ze skórek króliczych wywołuje uczucie delikatności w dotyku, właściwe zazwyczaj sierści szlachetniejszych gatunków. Zdolność do spłśniania się sierści, jak również połysk, jest również dużo lepszy, niż przy zaprawianiu sierści znanymi zaprawami. Szczególna zaleta sposobu według wynalazku polega na tym, że zaprawione skórki nie muszą być długo przechowywane po zaprawieniu.

Do przeprowadzania sposobu według wynalazku stosuje się np. zaprawę rtęciową, składającą się z 10 kg dymiącego kwasu azotowego o gęstości 36° Bé i 2 kg rtę-

ci, która w zależności od jakości sierści zostaje rozcieńczona aż do 11—13° Bé. W celu wytwarzania zaprawy, nie zawierającej rtęci, miesza się np. 1,9 kg kwasu fosforowego, 1,5 kg kwasu azotowego, 0,18 kg siarczanu żelaza lub — według innego przykładu — 1,5 kg kwasu fosforowego, 1,5 kg kwasu azotowego, 0,05 kg siarczanu żelaza oraz 1 część wagową tej mieszaniny miesza się z 1 częścią wagową nadtlenu wodoru o gęstości 40° Bé i dodaje się do tego 3 części wagowe wody. Obie zaprawy, znajdujące się w stanie zdatnym do użytku, miesza się w podanym powyżej stosunku ilościowym i zaraz po zmieszaniu zaprawia się mieszaniną sierść na skórkach.

Z a s t r z e ż e n i a p a t e n t o w e .

1. Sposób zaprawiania sierści na skórkach, znamieny tym, że sierść zaprawia się mieszaniną znanej zaprawy rtęciowej i znanej zaprawy nie zawierającej rtęci, a zawierającej nadtlenek wodoru, przy czym mieszaninę tę wytwarza się bezpośrednio przed użyciem.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że stosuje się jako zaprawę nie posiadającą rtęci zaprawę, składającą się z mieszaniny 8,2—17,7% wagowych kwasu fosforowego, 8,2—14% wagowych kwasu azotowego, 0,27—1,7% wagowych siarczanu żelaza, 14,3—20% wagowych dwutlenku wodoru oraz 50—67% wody.

A d o l f S i n d e r m a n n
Zastępca: inż. J. Wyganowski
rzecznik patentowy